

τι πάει να πει
"επανάσταση της
καθημερινής ζωής";

εγώ κύριοι, όπως χιλιάδες
πριν από μένα,
γεννήθηκα και θα πεθάνω
μαλάκας!

σορολόπι #11

περιοδικό ανατρεπτικών προθέσεων
χειμώνας '22
θεσσαλονίκη

sorolopmag@riseup.net

Η πείνα εξημερώνει τα αγριότερα ζώα, διδάσκει την ευγένεια και την αξιοπρέπεια, την υπακοή και την υποταγή, ακόμα και στους πιο διεστραμμένους. Γενικά, μόνον η πείνα μπορεί να τιθασεύσει και να εξαναγκάσει τους ανθρώπους να εργαστούν.

Η πείνα αποτελεί όχι μόνο μια ειρηνική, υπόγεια και διαρκή μορφή πίεσης, αλλά και το πιο φυσικό κίνητρο για εργασία και παραγωγικότητα. Και όταν ικανοποιηθεί, θέτει ισχυρά και μακρόβια θεμέλια ευγνωμοσύνης και καλής θέλησης του εργαζόμενου απέναντι στον εργοδότη.

Joseph Townsend, 1786

Αυτά έλεγε ένας από τους θεμελιωτές του βιομηχανικού καπιταλισμού πριν πολλά χρόνια, κι αν και άλλαξαν πολλά από τότε, διαπιστώσεις σαν τις παραπάνω παραμένουν πάντα επίκαιρες. Ο λόγος που ανασύραμε από τη μνήμη μας το παραπάνω απόφθεγμα δεν είναι άλλος από το γεγονός πως για

άλλη μία φορά βρισκόμαστε ενώπιον ενός «δύσκολου» χειμώνα για τον οποίο ήδη οι «ειδικοί» μάς προειδοποιούνε πως θα έρθει φέρνοντας μαζί του υπέρογκους λογαριασμούς ρεύματος ή φυσικού αερίου, εκτοξεύοντας τις τιμές των βασικών προϊόντων στα super-market στα ύψη, απειλώντας μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού να μείνουν ουσιαστικά δίχως θέρμανση μες στο κρύο ή να επιβιώσουν με πενιχρά επιδόματα κλπ.

Όλα τα παραπάνω, παρ' όλο τον πόνο, τα άγχη ή τη δυστυχία που μπορεί να προκαλούνε, συνήθως γίνονται αντιληπτά ως τα συμπτώματα μίας κρίσης που μπορεί να ιδωθεί είτε ως αφορμή για την περαιτέρω υποβάθμιση των ζώων μας, είτε ως μια ευκαιρία για συλλογική ανατίμηση -κι αυτό καταρχήν είναι σωστό αν δεν θέλουμε ν' αντιμετωπίσουμε τους εαυτούς μας ως έρμαια της ιστορίας. Το πρόβλημα ξεκινά όταν αρχίζουμε να πιστεύουμε ότι η χειροτέρευση των συνθηκών ζωής *αναπόφευκτα* οδηγεί σε εξεγερτικές/προεπαναστατικές καταστάσεις, ή ακόμα χειρότερα ότι η επανάσταση *αναγκαστικά* θα πηγάζει μέσα από τη δυστυχία, την ολοένα και μεγαλύτερη υποβάθμιση. Μια αυταπάτη (υιοθετημένη εξίσου από την αριστερά και τον αναρχικό χώρο), σύμφωνα με την οποία αν η

εμπορευματική παραγωγή δεν μπορεί να πιστωθεί τη θετική δημιουργία των βάσεων και των υλικών μέσων μιας ελεύθερης κοινωνίας, μπορεί τουλάχιστον να επανενώσει (μέσω της απόρριψης που πυροδοτεί) τις δυνάμεις που είναι ικανές να την ανατρέψουν -θεωρώντας, δηλαδή, ότι οι άνθρωποι «εξωθούνται» στη συνείδηση κι οδηγούνται στην επανάσταση.

Στην πραγματικότητα, δύσκολα κάποιος θα κινητοποιηθεί σε *διαρκή* βάση για να καταπολεμήσει μια κοινωνική οργάνωση απλά και μόνο από απέχθεια γ' αυτό που υπάρχει: πρέπει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να διαθέτουμε και μία θετική αντίληψη της ζωής που θέλουμε να ζήσουμε. Σίγουρα, για ν' αποκτήσουμε τη δυνατότητα σκιαγράφησης μιας άλλης ζωής, πρέπει ήδη να έχουμε αρνηθεί ριζικά την υφιστάμενη οργάνωσή της. Αλλά για να εφαρμόσουμε αυτήν την άρνηση, πρέπει επίσης να μπορούμε *ήδη* να στηριχθούμε στην εικόνα μιας διαφορετικής, δυνατής ζωής. Μόνο αυτή η ένταση ανάμεσα σε φαινομενικά αντιφατικές απαιτήσεις μπορεί να δημιουργήσει την ποιοτική δύναμη, τον σχεδιασμό αλλά και την ποίηση μιας δραστηριότητας που θα φανερώσει την ύπαρξη της υλικής βάσης για μία πιο πλούσια ζωή μέσα σ' αυτήν τη σάπια κοινωνία.

Η εμπειρία τόσων πολλών και διαφορετικών καταπιεζόμενων υποκειμένων έχει δείξει ότι η εντεινόμενη εκμετάλλευση και υποβάθμιση δεν παράγει μονάχα αντίσταση, αλλά κι ευγνώμονα συνενοχή με αντάλλαγμα την επιβίωση ή απδία σε βαθμό εξάλειψης του εαυτού. Η πρόσφατη αναδιάρθρωση που πέρασε από πάνω μας απέδειξε πως πέρα από ένα βλέμμα που είναι στραμμένο στους αγώνες ή τα κινήματα που κυοφορούνται κι αναπτύσσονται μέσα σε συνθήκες κρίσης, το πρόσωπο αυτής της κοινωνίας μπορεί να πάρει και μία διαφορετική μορφή, πολύ μακριά από τις απελευθερωτικές προοπτικές: να καταφύγει στον εθνικιστικό παροξυσμό, να δολοφονήσει μετανάστες, να χλευάσει όσες ξεφεύγουν από τα όρια της έμφυλης κανονικότητας, να οχυρωθεί πίσω από την ασφάλεια των οικογενειακών αξιών, να επενδύσει στον *εαυτό* και σε κανέναν άλλον, γενικότερα να επιδειξεί το χρεωκοπημένο πρόσωπο όλων των αξιών που τα προηγούμενα χρόνια χτίσανε την Ελλάδα της ευημερίας, της «ανάπτυξης» και των «τυχερών». Τέτοιες ιστορικές περιόδοι έχουν δείξει πως την ίδια στιγμή που αυτός ο κόσμος παράγει «αυτό που χθες φαινόταν ακόμα μη ανεκτό», διαμορφώνει και «τους ανθρώπους που είναι ικανοί να το ανεχθούν».

Κλείνοντας, όλ' αυτά δεν λέγονται με μία δόση απαισιοδοξίας που θέλει να πάει κόντρα σ' ένα θερμό (;) κλίμα που περιμένει ότι κάθε απεργία θα φέρει την «ανατροπή», κάθε κομμένο ρεύμα ή έξωση θα βγάλει τη γειτονιά στον δρόμο κ.ο.κ -το ακριβώς αντίθετο! *Η επανάσταση δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα γίνει, γι' αυτό και είμαστε αισιόδοξοι!* Μ' άλλα λόγια, το αν θα γίνει ή όχι, δεν εξαρτάται (απλά) από τη συνθήκες γύρω μας, αλλά και από τα ίδια τα υποκείμενα, δηλαδή εμάς. Ας απαγκιστρωθούμε από αντιλήψεις που ισχυρίζονται πως αρκεί η ανάπτυξη κάποιων παραγωγικών δυνάμεων ή η κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου για να προκύψει η επανάσταση. Τότε ίσως μπούμε στη διαδικασία να ξεκινήσουμε να τη φανταζόμαστε κιόλας.

Υ.Γ. Το Σορολόπι εκδίδεται σε άτακτα χρονικά διαστήματα από κόσμο της συνέλευσης της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ και διακινείται με ελεύθερη συνεισφορά. Οι απόψεις του δεν ταυτίζονται απαραίτητα με το σύνολο της συνέλευσης. Για επικοινωνία: sorolopmag@riseup.net

για τις εξεγερμένες του Ιράν...

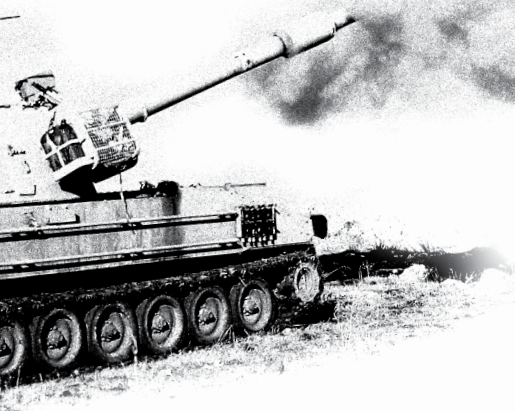
... παραδόξως, δεν χρειάστηκαν κάποια κινηματικά media αντιπληροφόρησης ώστε να έρθουν στο φως οι πράξεις τους. Ο κυρίαρχος, καθεστωτικός λόγος τέθηκε σε λειτουργία και αποφάνθηκε: «η εξέγερση είναι δίκαιη! Γιατί εκεί, σ' αντίθεση με εδώ, η **ΓΥΝΑΙΚΑ** καταπιέζεται από ένα θεοκρατικό καθεστώς· γιατί εκεί, σ' αντίθεση με εδώ, η **ΖΩΗ** δεν έχει αξία· γιατί εκεί, σ' αντίθεση με εδώ, η **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** δεν είναι κατοχυρωμένο δικαίωμα».

Κι όμως, δεν χρειάστηκαν παρά λίγα υφωμένα κωλοδάχτυλα μαθητριών για να δείξουν ότι το «εκεί» και το «εδώ», τελικά δεν διαφέρουν και τόσο. Μήπως τον ίδιο χλευασμό απέναντι στην πατριαρχική, μιλιταριστική εξουσία δεν είχαν δείξει και τα κορίτσια στη Νέα Φιλαδέλφεια πριν λίγα χρόνια που παρέλασαν σαν ξεκούρδιστα στρατιωτάκια την 28^η Οκτωβρίου; Μήπως οι γυναίκες στην Πολωνία που αγωνίζονται ενάντια στον περιορισμό της δυνατότητας στην έκτρωση ή όσες βγαίνουν στον δρόμο μετά από κάποια γυναικοκτονία, πληγωμένες μα κι εξοργισμένες, και στέκονται η μία δίπλα στην άλλη μέχρι οι δρόμοι ν' αδειάσουν από το αίσθημα του φόβου και οι τοίχοι των σπιτιών να μην κρύβουν άλλο τρόπο· μήπως όλες αυτές δεν υποδεικνύουν ότι κι εδώ τα σώματα είναι πεδία μάχης;

Για όλες αυτές, όμως, ο κυρίαρχος λόγος δεν επιφυλάσσει χειροκροτήματα, μα λοιδορίες. Ότι είναι «υστερικές», ότι δεν σέβονται τα ιερά και όσια του έθνους, ότι προκαλούνε μ' αυτήν που φιλάνε, ότι δεν ντύθηκαν όπως έπρεπε, ότι «πήγαιναν γυρεύοντας»...

Γιατί όταν ο δυτικός, «πρώτος» κόσμος, αυτή η περή-
φανα κληρονομιά του Διαφωτισμού, των δημοκρατικών
αρχών και των ατομικών ελευθεριών,

... μιλάει για τη **ΓΥΝΑΙΚΑ**, μπορεί να τονίζει ότι μιλάει για κάποια που μπορεί πλέον να ψηφίζει, να κάνει καριέρα, να είναι ανεξάρτητη οικονομικά ή να μην αναγκάζεται να παντρευτεί όποιον της υποδείξει ο πατέρας της, αλλά στην ουσία μιλάει για κάποια που πρέπει συνεχώς να επιτηρεί τον εαυτό της, κάποια που σχεδόν πάντα την ακολουθεί η δική της εικόνα του εαυτού της... Όταν είναι 16 πρέπει να κάνει τα πάντα για να μοιάζει τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη, όταν είναι 35 να μπορεί να αφομοιώνει το baby look, να στριμώχνεται πάντα σ' ένα κάδρο, γελαστή και πρόσχαρη, να εξετάζει όλα όσα είναι και όλα όσα κάνει γιατί το πώς φαίνεται στους άλλους έχει αποφασιστική σημασία για ό,τι συνήθως θεωρείται επιτυχία στη ζωή της. Η δική της αίσθηση για την υπαρέξή της έχει αντικατασταθεί από την αίσθηση εκτίμησης της υπαρέξής της από έναν άλλο -αυτόν που την κοιτάζει. Η γυναίκα παρατηρεί τον εαυτό της να την κοιτάνε. Κι αυτό είναι που τελικά τη μετατρέπει σε αντικείμενο -ένα αντικείμενο θέασης. Σ' αυτόν κόσμο η γυναίκα, κοινωνικά, κατοικεί στον κόσμο των αντικειμένων.

ο «προστάτης» των «οπισθοδρομικών»
λαών της ανατολής που θα τις επισκεφθεί
με βόμβες κάθε φορά που θέλει να κομίσει
τις αξίες του...

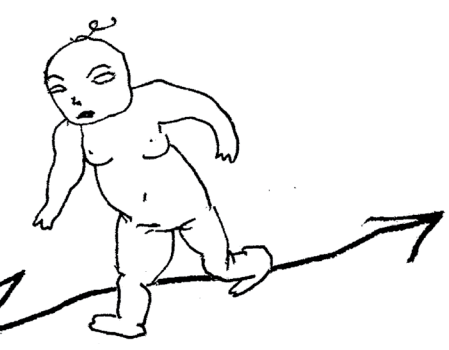
... μιλάει για **ΖΩΗ**, μας δείχνει τον σωρό των καταναλωτικών αγαθών, προορισμένων να ικανοποιήσουν κάθε ανάγκη κι επιθυμία μας. Αυτό που μένει άορατο, τελικά, είναι ότι αυτή η «ζωή» έχει περιοριστεί στον χώρο του ιδιωτικού, ότι όλοι είμαστε μοναχικοί καταναλωτές, χωρίς σχέσεις, χωρίς έρωτα, καθηλωμένοι μπροστά από μία οθόνη, να βομβαρδιζόμαστε με την επαρκή ποσότητα διαφημίσεων που θα μας σπρώξουν στην κατανάλωση ολοένα και περισσότερων άχρηστων πραγμάτων, αφού αναγνωρίζουμε η μία την άλλη μόνο στον βαθμό που είμαστε φορείς πραγμάτων. Μία καθημερινότητα γεμάτη άγχος για να προλάβουμε το κόκκινο φανάρι, να προλάβουμε ν' αδυνατίσουμε πριν το καλοκαίρι, να προλάβουμε να διασκεδάσουμε τρελά στις διακοπές μας. Μια καθημερινότητα γεμάτη ανασφάλεια για την έλλειψη κοινωνικότητας που μας χαρακτηρίζει, που μετατρέπεται σε απόκτηση κοινωνικότητας μέσω της ταύτισης με τον πολύ των social media. Μια καθημερινότητα τίγρια στη μανία για κατοχή αντικειμένων και ανθρώπων που στο τέλος μάς γεμίζει απόγνωση κι απελπισία που προσπαθούμε να θεραπεύσουμε με διεγερτικά, κατευναστικά, ηρεμιστικά, τονωτικά κι αγχολυτικά. Σ' αυτόν τον κόσμο η ζωή έχει καταντήσει ένα απέραντο νεκροταφείο δολοφονημένων επιθυμιών και προσδοκιών, τέτοιο που σαν θελήσεις ν' ανταμώσεις μ' έναν άλλον άνθρωπο πρέπει να περάσεις απ' όλο αυτόν τον σκουπιδότοπο για να τον πλησιάσεις. Κι ακόμα κι όταν φτάσεις στην άλλη άκρη, η μνήμη σου έχει νεκρωθεί, οι αισθήσεις σου κυριαρχούνται από τις αναθυμιάσεις των σκουπιδιών κι εσύ ο ίδιος είσαι φορτωμένος με τόσα σκουπίδια που η συνάντησή γίνεται μια ανταλλαγή απορριμάτων (όπου, βέβαια, ενίοτε υπάρχουν και κάποια ψήγματα χρυσού...).

... μιλάει για **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** ή δικαιώματα, εννοεί ότι κερδίσαμε το δικαίωμα να ζούμε, να πεθαίνουμε, να τεκνοποιούμε, να είμαστε υγιείς ή να έχουμε μία αξιοπρεπή γεροντική ηλικία, αλλά ταυτόχρονα έχουμε τόσο λίγη ευθύνη για την καλή και την κακή τύχη των κουφαριών μας. Ελεύθεροι να πράττουμε, αρκεί να μη θίγεται η θεμελιώδης εμπορευματική δομή της κοινωνίας. Ελεύθερες να διεκδικούμε, αρκεί οι απαιτήσεις μας να αρθρώνονται στη γλώσσα των θεσμικών διασφαλίσεων. Γιατί τα μόνα «ανθρώπινα δικαιώματα» που αναγνωρίζει το καπιταλιστικό κράτος είναι τα δικαιώματα του εγωιστικού, διαχωρισμένου από την ανθρωπίνου κοινότητα, ατόμου: το δικαίωμα του ενός ατόμου να εκμεταλλεύεται την εργασία του άλλου, το δικαίωμα στο ιδιόκτητο σώμα και την ατομική ιδιοκτησία γενικότερα κλπ. Και η μόνη «ισότητα» που μας προσφέρεται είναι αυτή που αντικατοπτρίζει την καπιταλιστική αντίληψη για την κοινωνία ως ένα άθροισμα ατόμων με ξεχωριστά συμφέροντα, όπου όλοι μας είμαστε ελεύθεροι ιδιοκτήτες του εαυτού μας και των ικανοτήτων μας. Σ' αυτόν τον κόσμο η ελευθερία περιορίζεται στον δημοκρατικό ορισμό του «έχω την εξουσία να κάνω οτιδήποτε δεν βλάπτει τον άλλο». Εμείς, ως αντιπαραβάλλουμε έναν άλλον ορισμό: «να έχουμε την εξουσία να κάνουμε όλα όσα κάνουν και οι άλλοι». Να κάνω αυτό που κάνει τον Άλλον, αυτήν την Άλλη που κάνει εμένα. Ή όπως είχε γραφτεί και παλιότερα: «Να παρεμβαίνω σε αυτό που καθορίζει τους άλλους, τί εξουσία μου δίνουν! Και αν οι άλλοι καθορίζουν εμένα, τί ελευθερία τους προσφέρω!».

ο δ η ρ ι ε ς χ ρ η σ η ς

Α.Τ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ: Η ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο,ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΤΟ ΧΑΙΡΟΜΑΣΤΕ
ΑΝΑΣΤΑΙΝΟΥΜΕ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ
ΚΑΙ ΘΕΛΟΥΜΕ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΟΥΜΕ
ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ ΜΑ ΚΑΙ ΑΝΑΒΕΤΙΣΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΗΣΥΧΑΖΟΥΜΕ
ΚΙΝΟΥΜΑΣΤΕ ΠΡΟΣ ΤΑ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ
ΔΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ
ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ
Ο,ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΟ
ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ

Στα μέσα του Οκτώβρη που πέρασε, έγινε γνωστό πως μια 19χρονη βιάστηκε από δύο αστυνομικούς της ομάδας ΔΙ.ΑΣ. εντός του Αστυνομικού Τμήματος Ομόνοιας. Το συγκεκριμένο Α.Τ. έχει μακρά ιστορία παρόμοιων περιστατικών, από βασανισμούς μεταναστ(ρι)ών, χρυσ(ρι)ών και Α.Με.Α, μέχρι βιασμούς, σεξουαλικές κακοποιήσεις και δολοφονίες. Θα προσπαθήσουμε να μην εστιάσουμε τόσο στις πράξεις καθεαυτές, αλλά να αναλύσουμε γιατί αυτά συμβαίνουν -ή φαίνεται να συμβαίνουν συχνότερα σε σχέση με άλλα αστυνομικά τμήματα- στο εν λόγω τμήμα.

Με μια πρώτη ματιά, ίσως και με λίγη πίστη στις έννοιες της δικαιοσύνης και της δημοκρατίας, μπορεί κανείς να καταλήξει στο συμπέρασμα πως το Α.Τ. Ομόνοιας είναι απλά ένα άνδρο διεφθαρμένων μπάτσων, πως με μερικές μεταρρυθμίσεις (μια μετάθεση από 'δώ, μια καθαίρεση από 'κει) μπορεί να αποκατασταθεί η εύρυθμη λειτουργία του αστυνομικού σώματος και αυτό να αφοσιωθεί στο έργο του, την ψυχία, την τάξη και την ασφάλεια.

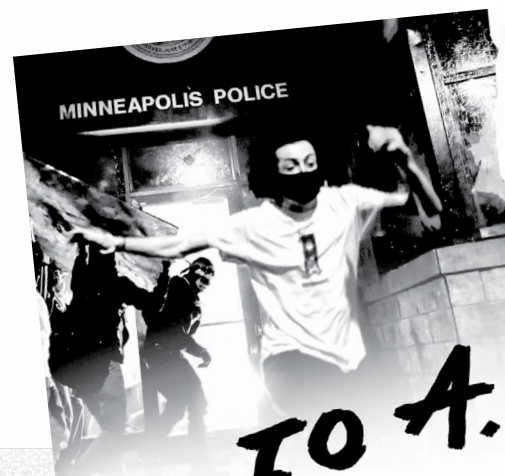
Πως βρέθηκαν όμως τόσο "βρώμικοι" μπάτσοι, σε μια από τις πιο "βρώμικες" περιοχές του κέντρου της Αθήνας; Και τι σχέση έχουν η ψυχία, η τάξη και η ασφάλεια που αναφέραμε με τις δολοφονίες, τους βιασμούς και τα βασανιστήρια; Βλέπετε, η Ομόνοια ήταν για πολλά χρόνια αυτό που θα λέγαμε "μια από τις πιο υποβαθμισμένες περιοχές της Αθήνας". Η ύπαρξη επομένως ενός Α.Τ. λίγα μόλις μέτρα από εκεί που λάμβαναν χώρα τόσες "έκνομες" πράξεις, κάθε άλλο παρά τυχαία είναι. Δεν θα ξαναπούμε τα αυτονόητα, για τον ρόλο και την εμπλοκή αστυνομικών σε κυκλώματα διακίνησης κάθε είδους, από τα κουμάντα και τις προστασίες σε μαγαζιά, μέχρι τα κέρδη από τα ντίλια, τη διακίνηση ανθρώπων και τόσα άλλα. Αντιθέτως, θα επικεντρωθούμε στο γιατί τα αστυνομικά τμήματα τοποθετούνται εκεί που τοποθετούνται παίρνοντας ως παράδειγμα το συγκεκριμένο Α.Τ.

Τι θα συμβεί αν πάρεις ένα κτήριο γεμάτο πάνοπλους μαντραχαλάδες και το τοποθετήσεις μόλις δύο στενά πάνω από μια κεντρική πλατεία της πόλης; Αναπόφευκτα, οι μαντραχαλάδες αυτοί, έχοντας για πλάτες όχι μόνο την διοίκηση της αστυνομίας, αλλά και το ίδιο το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, θα ξεχυθούν στους δρόμους με έναν και μόνο στόχο: να δείξουν ποιός κάνει κουμάντο εκεί γύρω. Θα σταματάνε στον δρόμο όποιον δεν τους αρέσει η φάτσα του, θα πετάνε σεξιστικά σχόλια σε όποια κοπέλα περάσει από μπροστά τους, θα παρενοχλούν μετανάστ(ρι)ες, σεξεργάτριες, χρήστες, θα επιτίθενται σε ό,τι τους φαντάζει διαφορετικό, ξένο ή βρώμικο. Αν μάλιστα τους πεις πως όλα αυτά γίνονται για την Ασφάλεια (με άλφα κεφαλαίο) των πολιτών -των ελλήνων πολιτών φυσικά- εκεί είναι που θα ξεσαλώσουν. Θα απαγάγουν κόσμο με πρόσχημα την εξακρίβωση στοιχείων. Θα εκβιάζουν μετανάστες, κλέβοντας τα χαρτιά τους ώστε να τις εκδίδουν. Θα βασανίζουν μετανάστες γδύνοντάς τους και βάζοντάς τους να χτυπάνε ο ένας τον άλλον. Θα βιάζουν και θα δολοφονούν. Θα επιδίδονται σε πογκρόμ και διαπόμπευση οροθετικών γυναικών. Όλα αυτά στο όνομα της ασφάλειας, στο όνομα της τάξης και της καθαρότητας.

Τα αστυνομικά τμήματα δεν είναι απλά τα αποδυτήρια των μπάτσων, εκεί που πίνουν καφέ και ψιλοκουβεντιάζουν πριν αρχίσουν τη βάρδια τους. Επιτελούν και έναν άλλο, πολύ πιο σημαντικό ρόλο. Είναι η γεωγραφική και πολεοδομική επιβολή του δόγματος *τάξη και ασφάλεια*. Λειτουργούν ως μια συνεχής υπενθύμιση πως ό,τι ξεφεύγει από τα όρια, ό,τι δεν παράγει κέρδος και δεν επιτρέπει στα εμπορεύματα να κυκλοφορούν θα κυνηγείται, θα ξυλοκοπείται, θα βασανίζεται. Πως ό,τι βρίσκεται ήδη στο περιθώριο, πρέπει να παραμείνει εκεί.

Το αίτημα για ασφάλεια είναι αυτό που επιτρέπει στους μπάτσους να βασανίζουν, να βιάζουν και να δολοφονούν με τόση άνεση, τόσο συχνά. Γιατί στην τελική, αυτό σημαίνει ασφάλεια. Ασφάλεια είναι τα λευκά κελιά και τα βρώμικα κρατητήρια, οι χειροπέδες και τα γονατισμένα σώματα στα ψακτήρια, οι μπλε φάρτοι, οι βασανισμοί, οι δολοφονίες και οι βιασμοί, από την Βερανζέρου μέχρι την Αριστοτέλους. Γιατί όταν έχεις ένα αστυνομικό τμήμα το οποίο έχει ως αποκλειστικό σκοπό τον έλεγχο και την πειθάρχηση του *πάτου*, τότε πρέπει να είναι πάντα ξεκάθαρο ποιός κρατάει το μαστίγιο και ποιός (απλά) ελπίζει για το καρότο. Γιατί αλλιώς ο *πάτος* θα φέρει τα πάνω κάτω.

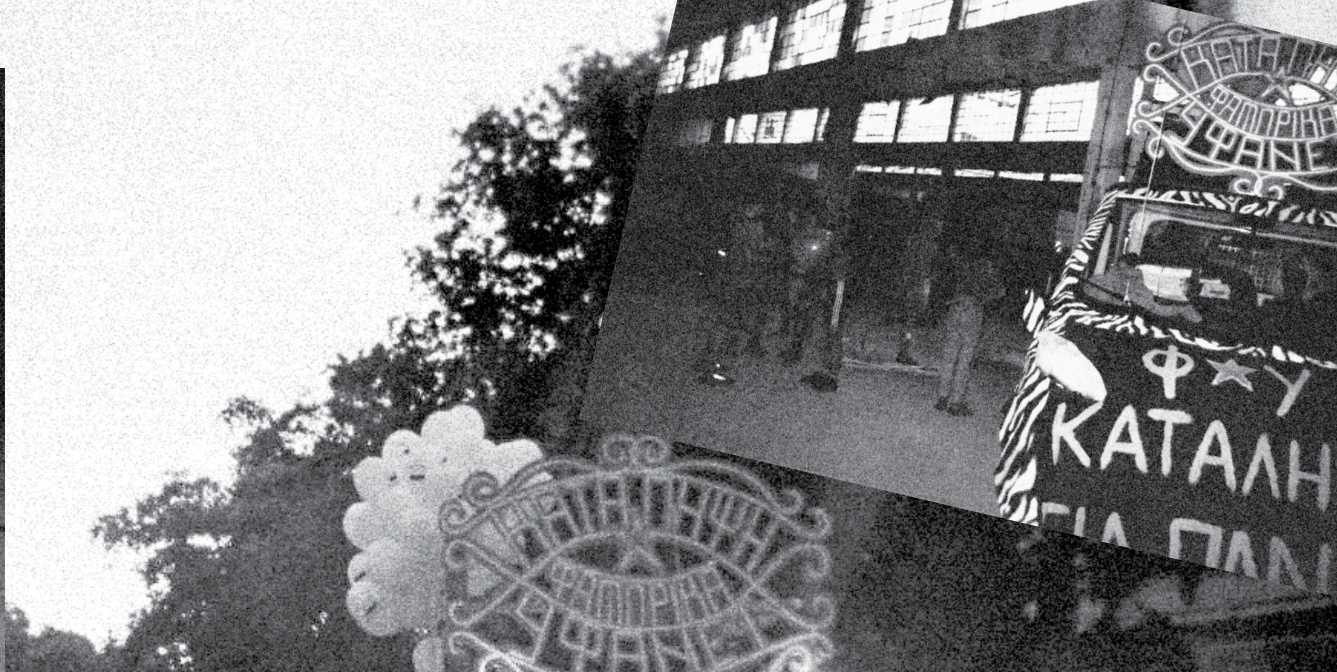
Αυτό είναι λοιπόν το Α.Τ. Ομόνοιας. Η πιο ακραία έκφραση του αιτήματος για ασφάλεια, ένα *modus operandi* που λέει πως ο μόνος τρόπος για να διαχειριστείς μια τόσο πολύπλευρη περιοχή είναι δια της βίας και του εκποτισμού. Αυτό είναι που έκανε τους μπάτσους να φορέσουν χειροπέδες στην Zackie Oh / Ζακ, παρ' ό,τι αιμορραγούσε. Αυτό είναι που επέτρεψε τη δολοφονία του Εμπουκά το 2019, τον ξυλοδαρμό του Αντώνη Β. το καλοκαίρι που πέρασε, τον βιασμό της 19χρονης. Αυτό είναι το ποιόν του Α.Τ. Ομόνοιας, των αστυνομικών τμημάτων εν γένει. Κλείνοντας, δεν έχουμε να πούμε πολλά. Δεν έχουμε κάποιο αίτημα να θέσουμε, ούτε κάτι καινούργιο να προτάξουμε. Θα κλείσουμε με ένα συμπέρασμα, όπως το εξέφρασαν οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες των Κινήσεων για την Ταξική Αυτονομία στην παρακάτω αφίσα που κολήθηκε στην Αθήνα, για όλους τους λόγους του κόσμου:

* για τους μετανάστες που βασανίστηκαν, για τον Εμπουκά που δολοφονήθηκε, για τη 19χρονη που βιάστηκε, για το βρώμικο ρόλο στα κυκλώματα της ευρύτερης περιοχής. Για όλα όσα δεν φτάσαν καν να ακουστούν...

το Α.Τ.
ΟΜΟΝΟΙΑΣ
πρέπει να
ΓΚΡΕΜΙΣΤΕΙ

Μια απόπειρα για έναν πολεμικό χορό που τελικά εξελίχθηκε σε χορό της βροχής ...

Κι όμως, οι σύγχρονοι Ινδιάνοι της Μητρόπολης δεν έκρυψαν τα τσεκούρια του πολέμου

Τα μεταμφίεσαν απλά σε μικρόφωνα, glitter και καπνογόνα

Σαν τους Grass που παλιότερα λέγανε:

do you think guitars and microphones are just fucking toys???

Δεν ήταν απλά μουσική

Δεν ήταν απλά χορός

ΉΤΑΝ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

(κι ας έμεινε τελικά το γιγαντοπανό στο... που έμεινε, ρε παιδιά;)

Υπήρξε μία εποχή που ο α/α «χώρος» αδυνατούσε, σαν αυτόνομη πολιτική δύναμη, να δηλώσει και να υπερασπίσει με επαρκείς όρους την ύπαρξή του στον δρόμο. Ήταν η εποχή των «επετείων» (του Αγίου Πολυτεχνείου ανήμερα συνήθως), της ψευδαίσθησης ασφάλειας που έδινε το πανεπιστημιακό άσυλο, των επαναλαμβανόμενων και αδιέξοδων πρακτικών σαν αυτό που ονομάζεται «καγκελάκι» και της (αυτο)παρουσίασης των αναρχικών ως μια εξτρεμιστική «ουρά» της αριστεράς. Χρόνο με τον χρόνο, μέσα από διάφορα πισωγυρίσματα, πειραματισμούς, (αυτο)κριτικές και λάθη, αλλά και με περισσή τόλμη και πείσμα, αυτός ο πολιτικός χώρος (ή συγκεκριμένα κομμάτια του, τέλος πάντων) κατάφερε να διεκδικήσει την παρουσία του στον δρόμο με τα δικά του χαρακτηριστικά, περιεχόμενα και μέσα προπαγάνδισης και δράσης, με συνέπεια και συνέχεια μέσα στον χρόνο, χωρίς να έχει την ανάγκη της ύπαρξης οποιασδήποτε άλλης πολιτικής δύναμης ώστε να κολλήσει πάνω της σαν βδέλλα για να ρουφήξει λίγες σταγόνες θεαματικότητας. Παρ' όλα αυτά, συγκεκριμένες ιδεοληψίες-συμπτώματα των προαναφερθέντων «πέτρινων» χρόνων, επιμένουν με πείσμα να συνεχίζουν να κάνουν την εμφάνισή τους (ή μήπως δεν εξαφανίστηκαν και ποτέ;), με αποτέλεσμα το ζήτημα του «δρόμου» (δηλαδή: των όρων με τους οποίους εκφράζονται συλλογικά οι πολιτικές και οργανωτικές προϋποθέσεις της κινηματικής αντιβίας) να είναι ένα ζήτημα ακόμη ανοιχτό και φυσικά επίκαιρο.

Για παράδειγμα, μία αντίληψη που ακόμα διατηρεί τη γοητεία της στους κύκλους της αντιεξουσίας είναι αυτή της «εκτροπής», δηλαδή της στοχευμένης κι οργανωμένης δράσης μιας ομάδας ατόμων με σκοπό να «εκτραπεί» η σημασία και το περιεχόμενο μιας δημόσιας διαδικασίας με άλλα χαρακτηριστικά που διαμόρφωσαν, οργάνωσαν και για την οποία αναλαμβάνουν την ευθύνη *κάποιοι άλλοι*. Μία τέτοια διαδικασία, για παράδειγμα, μπορεί να είναι μία διαδήλωση της οποίας ο χαρακτήρας κρίνεται υπέρ του δέον «ειρηνικός» και ρουτινιάρικος για το μήνυμα που θέλει να επικοινωνήσει. Άλλες φορές, μία τέτοια διαδικασία μπορεί να είναι μία συναυλία ή ένα φεστιβάλ τα οποία από μόνα τους θεωρούνται πολύ «μερικά» (ή και άχρηστα) ως πολιτικές πράξεις, με αποτέλε-

σμα αυτά να αντιμετωπίζονται απλά ως «αφορμές» ώστε να βρει χώρο να εκφραστεί η «οργή» που σιγοβράζει και που πραγματικά αντιστοιχεί στις απαιτήσεις των καιρών. Σε κάθε περίπτωση, οι απώτεροι στόχοι της «εκτροπής» είναι από τη μία η ίδια η εμφάνιση και αυτοεπιβεβαίωση αυτών των πολιτικών πρακτικών ως τέτοιων (μιας και οι «αποφασισμένες μειοψηφίες» αδυνατούν να επικοινωνήσουν τα περιεχόμενά τους με άλλον τρόπο ή σε άλλον χώρο και χρόνο), κι από την άλλη να «ριζοσπαστικοποιηθεί» εκείνος ο κόσμος που μπορεί μεν να μην ήταν ενήμερος για την «εκτροπή», αλλά θα δεχθεί όλες τις συνέπειες αυτής: δηλαδή την καταστολή που (συνήθως) θα επακολουθήσει λόγω της προσπάθειας των δυνάμεων της τάξης να επαναφέρουν την ομαλότητα όπου αυτή διαταράχτηκε.

Ένα πρώτο πρόβλημα με την παραπάνω λογική είναι φυσικά το γνωστό ζήτημα της *πρωτοπορίας* που ελλοχεύει, εφόσον η βία παραμένει μία συνιστώσα που εισάγεται από κάποιους «ειδικούς» από τα έξω. «Ειδικοί» που διαπιστώνουν τη «μερική» αντίληψη όλων των υπολοίπων για τις ίδιες τους τις πράξεις και σπεύδουν να καλύψουν αυτό το έλλειμμα βιαιότητας που τους αντιστοιχεί. Αυτός ο μηχανιστικός φετιχισμός του παραδείγματος της βίας και η υλικοτεχνική καθοδήγηση που τον συνοδεύει είναι που αυτόματα διαχωρίζει τις αγωνιζόμενες σε «μάζα» και «μονάδες», σε «αδύναμες» και «αποφασισμένους μαχητές».

Ένα δεύτερο πρόβλημα με τη λογική της «εκτροπής» είναι πως αυτή δεν προσφέρει καμία προοπτική για έναν *αυτόνομο τρόπο πολιτικής ύπαρξης* μακροπρόθεσμα και σ' ένα βάθος χρόνου, μιας και όλη σου η ύπαρξη εξαρτάται από τη δράση και την πολιτική ατζέντα κάποιου άλλου. Κάποτε ήταν η αριστερά και τα πλήθη που μπορούσε να κατεβάσει στον δρόμο (μαζί με την *κάλυψη* που αυτά προσέφεραν), σήμερα μπορεί να είναι κομμάτια του αναρχικού χώρου με μία συγκεκριμένη αντίληψη για τον τρόπο με τον οποίον ανοίγουν ζητήματα -οποίος και να βρίσκεται στη θέση της «ανεπαρκούς» πολιτικής δύναμης, η ύπαρξή του επαρκεί αν μη τι άλλο ώστε να βρεθούν εκείνες οι «πλάτες» πάνω στις οποίες θα γα-

ντζωθούν αυτοί οι πολιτικοί σχηματισμοί που αδυνατούν να στηριχθούν στις δικές τους δυνάμεις χωρίς να εκθέτουν άλλον κόσμο.

Ένα τρίτο πρόβλημα έγκειται στο σκεπτικό που θέλει τον κόσμο να «ζυμώνεται» και να «ριζοσπαστικοποιείται» τη στιγμή της καταστολής. Σε μία αντιστοιχία όσων αναπτύξαμε στο editorial αυτού του τεύχους, ξανά παρατηρούμε μία αντίληψη που θέλει να συνδέσει τη ριζοσπαστικότητα με την *κατάπτωση*, αυτήν τη φορά όχι υλικής φύσεως, μα «αγωνιστικής». Αφήνοντας παράμερα το γεγονός πως, εάν μας ενδιαφέρει τόσο πολύ το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο μίας διαδήλωσης ή μίας συναυλίας ώστε να φροντίζουμε με τέτοιον τρόπο για τη ριζοσπαστικοποίησή του, καλό θα ήταν να το ενημερώναμε κιόλας για τις προθέσεις μας ή ακόμη και να ζητούσαμε τη γνώμη του γι' αυτές μιας και το αφορούν άμεσα, θα υπενθυμίσουμε πως το αδιάκριτο ξύλο των δυνάμεων καταστολής, οι σακατεμένοι, οι φάκελοι ή τα αποτυπώματα που ακολουθούν δεν αποτελούν «επαναστατικά γυμνάσια», αλλά το μόνο που καταφέρνουν είναι να λειτουργούν ως πολλαπλασιαστές φόβων, πηγές αισθημάτων παραίτησης και αιτίες για την καλλιέργεια ενός κλίματος μη-εμπιστοσύνης μεταξύ μας.

Τέλος, δεν μπορούμε ν' αφήσουμε απ' έξω και το στοιχείο της *παράδοσης* που ενυπάρχει σε κάποιες περιπτώσεις -ιδίως όταν έχουμε να κάνουμε με το σύνθημα φαινόμενο της «εκτροπής» συναυλιών που διεξάγονται σε πανεπιστημιακούς χώρους, επετειακών πορειών που με τα χρόνια έχουν ντυθεί μ' έναν συγκεκριμένο μανδύα «εξεγερτικότητας» που αν τον απωλέσουν όλοι νιώθουν ότι «κάτι λείπει που παλιότερα υπήρχε», διαδηλώσεων που καταλήγουν σε συγκεκριμένους τόπους-σύμβολα της κρατικής εξουσίας όπου θα πρέπει να υπάρξουν και συγκεκριμένες «ιεροτελεστίες» κλπ. Σ' αυτές τις περιπτώσεις μιλάμε για «παράδοση» με την έννοια ότι βλέπουμε συνεχώς να επαναλαμβάνεται το ίδιο έργο που έχουμε δει και σκυλοβαρεθεί, κι ότι ενώ κάποιοι νομίζουν ότι λειτουργούν ανατρεπτικά, στην πραγματικότητα ενστερνίζονται συντηρητικές αξίες (όπως είναι αυτή της παράδοσης δηλαδή) και καταντάνε προβλέψιμοι και γραφικοί. Η ανατροπή έχει να κάνει με τη φαντασία, τη δημιουργικότητα,

την επινοτικότητα και τον πειραματισμό, όχι με το έθιμο ή την επέτειο.

Αφήνοντας το ζήτημα της «εκτροπής», ένα άλλο φαινόμενο που ακόμα αναδεικνύει τα όρια της κοινωνικής αντιβίας είναι το να συντηρείται η τελευταία μονάχα στη βάση της αντιπαράθεσης με την αστυνομία. Δεν εννοούμε εδώ ότι δεν έχει νόημα ένας αγώνας π.χ. για να φύγουν οι κλούβες γύρω από το Α.Π.Θ., αλλά αναρωτιόμαστε για το τι *μορφές* μπορεί να πάρει αυτός ο αγώνας. Διανύουμε μία περίοδο έντονης αστυνομικής καταστολής κι αυθαιρεσίας σε όλα τα επίπεδα (από βιασμούς σε αστυνομικά τμήματα μέχρι δολοφονίες Ρομά, κι από ξυλοδαρμούς φοιτητριών μέχρι τη διάλυση-απαγόρευση ολόκληρων διαδηλώσεων), κι αυτό που έχουμε διαπιστώσει είναι πως οι κινητοποιήσεις που έρχονται ν' απαντήσουν σε τέτοια περιστατικά, ενώ ορθά παίρνουν τη μορφή *βίαιων συνειρρέσεων των προλετάρων στον δρόμο* (τουλάχιστον κάποιες από αυτές), συνήθως εξαντλούν την αξία χρήσης τους σε μια παροδική εκτόνωση. Η *σφοδρότητα* τέτοιων διαδηλώσεων αποτελεί πάντα ένα διακύβευμα -αλλά δεν είναι το μοναδικό. Το ίδιο κρίσιμο είναι να δημιουργηθεί και μια νέα κοινωνικότητα με μία διάρκεια που να μην υπόκειται στην αποσπασματική ρευστότητα του προσωρινού. *Οι φωτιές σβήνουν νωρίς και γρήγορα όταν δεν είναι κανείς εκεί να τις κρατήσει*, είχε γραφτεί προ αμνημονεύτων χρόνων για να καταδειχθεί το γεγονός πως αυτοί οι *αγχωμένοι εμπρησμοί* καίνε και φωτίζουν μόνο όσο χρειάζεται για να διασκεδάσουν τη βαθύτερη μιζέρια ενός θεαματικού κόσμου, χωρίς να προλαβαίνουν να ζεστάνουν ούτε κουκκίδα σκλαβωμένου χώρου και χρόνου. Γι' αυτό και παραμένει το διακύβευμα τού να μπορέσουμε ν' αναπτύξουμε και μεθόδους αγώνα ενάντια σε πιο ήπιες τεχνικές καταστολής -με μία από αυτές να λέγεται *εκτόνωση*. Αλλιώς στο τέλος αναπαράγεται η ίδια αίσθηση ελλειμματικότητας και υποταγής: απέναντι στη συνέχεια του κράτους, η δική μας ασυνέχεια και μερικότητα φτάνει μέχρι το σημείο να δημιουργεί που και που κανένα «επεισόδιο»¹. Και το μόνο που μπορεί να εγγυηθεί αυτή η συνθήκη

1. Το *επεισόδιο*, λεξιλογικά, ήταν στενά συνυφασμένο με το αρχαίο ελληνικό θέατρο. Αρχικά σήμαινε την είσοδο ενός μεμονωμένου προσώπου στη θεατρική

σκηνή ανάμεσα από τα τραγούδια του χορού. Αυτή η είσοδος ήταν δευτερεύουσας σημασίας, αφού η γέννηση του αθηναϊκού θεάτρου μεταξύ του 5ου-4ου π.Χ. αιώνα ήταν η εξέλιξη του συλλογικού διονυσιακού χορού και αποτελούσε με πολλούς τρόπους μία καταρχήν απρόσωπη δημόσια λειτουργία. Σταδιακά (και στον βαθμό που ο ατομικός πολίτης γινόταν όλο και περισσότερο η κεντρική φιγούρα του δημόσιου βίου της Αθήνας) η εμφάνιση αυτού του μεμονωμένου προσώπου άρχισε ν' αποκτάει μεγαλύτερο βάρος και περισσότερη αυτονομία. Το επεισόδιο άρχισε να διαστέλλεται (λειτουργικά και σαν αίσθηση) για να χωράει τώρα πια τον πρωταγωνιστή και γίνεται ο κύριος άξονας της πλοκής, των γεγονότων. Εντούτοις, κρατάει ακόμα τον χαρακτήρα μίας *παρένθεσης* στη ροή του χορού και τους χρονικούς συνειρμούς του κοινού. Ο Αριστοτέλης θα χαρακτηρίσει *επεισοδιακό* το γεγονός που είναι ασυνάρτητο, ασύνδετο. Αυτό, δηλαδή, που συντίθεται από μεμονωμένες πράξεις πρωταγωνιστών που δρουν (και αλληλεπιδρούν) σ' ένα περιβάλλον χωρίς φανερό συνειρμό μεταξύ τους.

Οπότε τι θα μπορούσαν να είναι τα *επεισόδια* σήμερα (πέρα από μονάδα μέτρησης της σειριακής γραμμικής παράστασης -των γνωστών μας serial); Ένα πλήθος παρενθέσεων και δειγμάτων θεατρικότητας; Κάτι που έχει διάρκεια (αρχή, μέση και τέλος), αποτελεί παρεμβολή στην ομαλή ροή των πραγμάτων και του οποίου η καλύτερη αντιμετώπιση είναι η θέαση; Δεν μιλάμε ούτε για συγκρούσεις (γιατί αυτή η λέξη θα σήμαινε και την αναγνώριση του *εμπόλεμου* της κατάστασης), ούτε για ταραχές (μιας και αυτή η λέξη κουβαλά το αντίστοιχο βάρος ενός *γενικευμένου* φαινομένου). Τα επεισόδια αποτελούνε ένα *δραστικό διάλειμμα*. Με πρωταγωνιστές, κομπάρσους, φιλοθεάμον κοινό και τακτικές επαναλήψεις για να

είναι το θεαματικό μνημόσυνο του επόμενου θύματος της αστυνομικής βίας -τίποτα περισσότερο.

Κλείνοντας αυτήν την αναφορά, νομίζουμε ότι έχει γίνει ευκρινές πως αν κανείς επιθυμεί ν' ασχοληθεί στα σοβαρά με την υπόθεση που λέγεται *κοινωνική αντιβία*, οφείλει ν' αναμετρηθεί πρώτα απ' όλα μ' ένα σύνολο κατεστημένων συνθηκών: οφείλει ν' αναμετρηθεί με τη λογική του «αυθόρμητου» που αντιλαμβάνεται τη συγκρουσιακότητα αποκλειστικά ως έναν παράγοντα που εξαρτάται απ' το πόσο «τα έχουμε πάρει στο κranίο», πόσα καντάρια οργής έχουμε μαζέψει τους τελευταίους μήνες και πόσο γρήγορα μπορούμε να τρέξουμε (αφήνοντας όλες τις υπόλοιπες πίσω). Οφείλει ν' αναμετρηθεί με τον εκφυλισμό της αυτοοργάνωσης και της αντιεραρχίας σ' έναν εσμό ανευθυνότητας. Οφείλει ν' αναμετρηθεί με την απουσία ενός συγκροτημένου πολιτικού σχεδίου που έχει αναγάγει την αντιβία σ' ένα ζήτημα αυτοματισμού, σε κάτι που «ή συμβαίνει ή δεν συμβαίνει και βλέπουμε» ώστε να κορδώνονται μετά οι «ειδικοί», να φοβούνται οι άπειροι και όλες μαζί να παραδινόμαστε στην παντοδύναμη αδράνεια που εγγυάται η παντελής έλλειψη οποιασδήποτε οργάνωσης. Τέλος, οφείλει ν' αναμετρηθεί με τον υπερφίαλο αισθησιασμό μίας βίας που επανειλημμένα χάνει και τον στόχο (κυριολεκτικά και μεταφορικά) και την αποτελεσματικότητά της, γιατί δεν βρίσκει τον λόγο και τη μέθοδο που αναλογούν στις αιτίες της.

Δεν ισχυριζόμαστε πως κατέχουμε έτοιμες συνταγές για τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να εκφραστεί η κοινωνική αυτοάμυνα των αγωνιζομένων ώστε αυτή να έχει την ποιότητα, τη διάρκεια και την εμβέλεια που της αξίζει. Δεν τις κατέχουμε γιατί πρώτον, αυτόν τον δρόμο μπορούν (και οφείλουν) να τον χαράξουν αποκλειστικά τα ίδια τα υποκείμενα την ώρα του αγώνα και δεύτερον, στην τελική μιλάμε για πράγματα που δεν εξαντλούνται στα οδοφράγματα, αλλά εκτείνονται σε όλα τα επίπεδα μιας ποιοτικής ρήξης με τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου. Το μόνο που γνωρίζουμε με σιγουριά είναι πως υπάρχει η αναγκαιότητα να βρεθούν οι τρόποι να συγκροτηθεί μια διαφορετική άποψη σχετικά με όλα αυτά τα ζητήματα, έξω από ιδεολογικές αγκυλώ-

καθεί οποιαδήποτε υποψία «αναπάντεχου» υπήρξε ποτέ.

σεις, αυτοματισμούς κλπ., και αυτή η άποψη να συναντήσει τη δράση, δηλαδή να καταργηθεί αυτός ο διαχωρισμός θεωρίας και πράξης. Υπάρχει η αναγκαιότητα αυτές οι πρακτικές να βρουν σταθερούς φορείς και κοινότητες, κι αυτές να μπορούν να κατακτάνε τη συλλογική μαχητικότητα στον δρόμο ώστε επιτέλους οι διαδηλώσεις να κερδίσουν τον σεβασμό που οφείλουν ν' αναπνέουν και προς εμάς που τις διοργανώνουμε και προς το κράτος και προς το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο. Επιτέλους, να πάψουν αυτές ν' αξίζουν οποιαδήποτε «εκτροπή», οποιοδήποτε σχέδιο για «μαζεμένα πανό στο τέλος» ώστε μαζί μ' αυτά να διπλωθούν και οι ευθύνες, οι απόπειρες συλλογικών ξεπερασμάτων, και δικριτικά ν' αφήσουν χώρο στην κάθε ατομικότητα να προσφέρει τη δική της σταγόνα «εξεγερτικότητας» που λείπει από το γλυκό. Αρνούμαστε να παρασιτούμε στα κουρέλια αυτής της άθλιας, πρόσφατης παράδοσης που δεν αντιλαμβάνεται ότι η μαχητικότητα μία συγκρουσιακής πορείας δεν είναι κάτι που επέρχεται μετά την ολοκλήρωση μίας διαδήλωσης κι αφού διαλύεται ένα μπλοκ, αλλά κάτι που διαπερνά ολόκληρη τη διαδήλωση και ολόκληρο το μπλοκ καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας, κάτι που καταφέρνει να εκφράζει (και να εκφράζεται από) το σύνολο του κόσμου που συμμετέχει σ' αυτήν και κάτι που είναι συστατικό στοιχείο των περιεχομένων της διαδήλωσης -όχι κάτι ξεχωριστό και ξένο που, ακριβώς λόγω της ασυμβατότητάς του, εμφανίζεται αναγκαστικά αφού αποσυρθεί ό,τι συγκροτεί ένα μπλοκ σ' ένα ενιαίο σώμα. Αυτό το γαμημένο πανό δεν είναι κάτι που μέχρι κάποια στιγμή υπάρχει και μετά εξαφανίζεται για να παραχωρήσει τη θέση του στη συνήθεια, τον ατομισμό ή την αφέλεια. Αυτό το πανό είναι μία απόπειρα η συλλογική αυτοοργάνωση να πάρει σάρκα και οστά στην πιο δύσκολη στιγμή της -τον δρόμο! Πρακτικά και συγκεκριμένα θέλουμε ν' αναλαμβάνουμε ν' αντιμετωπίζουμε τους κινδύνους και τις απειλές που μας αναλογούν, να μην αφήνουμε κανέναν και καμιά στην ελαφρότητα της τύχης ή της ατυχίας της και, σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όντας κυριολεκτικά εκτεθειμένοι, να μάθουμε να στηριζόμαστε στις δικές μας αυτοοργανωμένες πρακτικές και θεωρητικές δυνατότητες χωρίς να ψάχνουμε εντυπώσεις ή ηρωισμούς, χωρίς να εκμεταλλευόμαστε το θέαμα. Όσο η συλλογική μας αντιβία υπακούει στις επιταγές της

θεαματικά οργανωμένης κοινωνικής σύγκρουσης, η αξία της δεν είναι πάρα ένα εκκωφαντικό τίποτα. Αυτό που χρειάζεται είναι να εφεύρουμε για τους εαυτούς μας κάτι περισσότερο από την ταυτότητα του «γνωστού-γνωστότατου». Οφείλουμε να εφεύρουμε τις ποιότητες του *απόλυτα άγνωστου* που, κρυμμένο από το διεισδυτικό βλέμμα της εξουσίας και έξω από τα σενάρια του καθεστώτος, θα προκαλέσει τις εκπλήξεις των αυριανών ρήξεων.

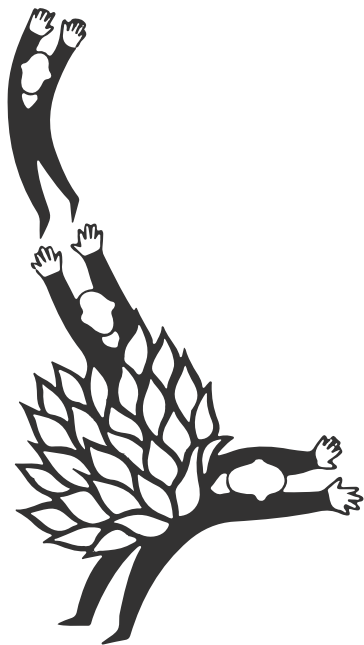
Υ.Γ. Το παραπάνω κείμενο οφείλει πολλά στη νοητή ιστορική συνέχεια που δημιουργείται από τρία παλιότερα κείμενα της συλλογικότητας Φάμπρικα Υφανέτ. Το πρώτο, με τίτλο «*Κοινωνική επανάσταση ή βαρβαρότητα*», δημοσιεύθηκε στο πρώτο τεύχος του περιοδικού *Factory* το 2010 και αφορά τον τραγικό θάνατο των τριών εργαζομένων της Marfin κατά τη διάρκεια της απεργιακής κινητοποίησης της 5^{ης} Μάη. Το δεύτερο, με τίτλο «*Για τα γεγονότα της 6.12.14, την αντι-βία, την καταστολή & την αλληλεγγύη*», δημοσιεύθηκε στο πρώτο τεύχος του περιοδικού *Ο Τυφλοπόντικας* το 2015 και γράφτηκε με αφορμή τη ρίψη ενός πυρσού σε κατάσταση με κόσμο κατά τη διάρκεια πορείας. Τέλος, το τρίτο κείμενο με τίτλο «*Στοχασμοί πάνω στις πράξεις του κινήματος με αφορμή το μακεδονικό ζήτημα*», αποτελεί μέρος της μπροσούρας «*Θρέφοντας εθνικισμούς: μακεδονικό ζήτημα, συγκυρία και ένας κινηματικός απολογισμός*» που κυκλοφόρησε το 2019 και διαπραγματεύεται (μεταξύ άλλων) ζητήματα συλλογικής αυτοοργάνωσης και αυτοάμυνας που ανέκυψαν στον δρόμο κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου για το μακεδονικό το 2018.

Γι' αυτό
το τεύχος
διαβάστηκαν/
κλάπηκαν/
αλλοιώθηκαν
παραθέματα
από τα εξής
βιβλία,
μπροσούρες,
περιοδικά και
κείμενα:

- Απόγονοι των Βανδάλων (1995), Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί είχαν δίκιο
- Federaction (2005), *Θέσεις μάχης σ' ένα γυάλινο κόσμο*
- MacKinnon, Catharine A. (1982), *Φεμινισμός, μαρξισμός, μέθοδος και κράτος: ένα πλαίσιο θεωρίας* (κείμενο στο περιοδικό Signs, vol.7, no.3).
- Μίσσιος, Χρόνης (1988), *Χαμογέλα, ρε... Τι σου ζητάνε;*, εκδόσεις Γράμματα
- Νάσιος, Χρήστος (2005), *Κείμενα του Χρήστου Νάσιου από την... Πλατεία Εξαρχείων*, εκδόσεις Ιδιομορφή
- Παντσιέρι, Ρανιέρο-Νέγκρι, Αντόνιο-Τρόντι, Μάριο (x.x.), *Νεοκαπιταλισμός και επαναστατικό κίνημα*, Κομμούνα
- Συλλογικό (2006), *Επεισόδια σε συναυλίες (ή μήπως συναυλίες σε επεισόδια?)*
- Συλλογικό (2012), *Μικρές ιστορίες των λέξεων και των σχέσεων*, Λέσχη Κατασκόπων του 21ου Αιώνα

Περιοδικά:

- 3η Γενιά
- ΑΥΤΟ/
- Εγκυκλοπαίδεια των Βλαβών
- Νίπελ
- Πανοπτικός
- Τα Παιδιά της Γαλαρίας
- areb.o.t.
- Blaumachen
- Convoy
- Εφημερίδα Ανελευθερωτική

ΕΙΝΑΙ ΒΟΥΒΗ
ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΝΕΣΗ
ΣΤΟ ΤΩΡΙΝΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η ΛΗΘΕΙΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΞΟΡΙΣΤΗ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΟΝΟΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗ ΦΤΟΧΕΙΑ ΜΑΣ
ΟΙ ΠΑΝΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΚΟΝΑΣΜΕΝΟΙ
ΔΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΡΚΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ
ΘΡΙΑΜΒΟΛΟΓΟΥΝ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΠΕΤΥΧΕ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΔΡΑΙΩΣΗ
ΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΤΟΥ ΛΑΜΨΗ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΠΕΤΥΧΕ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΔΡΑΙΩΣΗ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ MUNDO NUEVO

ΤΟ ΟΥΕΙΡΟ ΕΝΟΣ ΥΠΟΚΟΥΡΕΜΕΝΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ
ΔΙΧΩΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΜΕ ΑΔΕΙΕΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ Κ' ΗΡΩΤΕΥΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΘΑΤΗΣ
ΔΑΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ MUNDO NUEVO
Φ★Υ